

စိုးစိုးစာပေ

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ပန်းနှုရောင်အိပ်မက်

design : bo bo bloom

ကျော်နေပိုင်က ကားကို ယူဇနဂါးဒင်းဟိုတယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ချလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ သောက်မှာ လား၊ Power light ကို မသွားဘူးလား"

"ဟိုက နည်းနည်းဆူတယ်ကွ၊ ငါဒီည နားအေးပါးအေး သောက်ချင်တာ"

"အေးပါ၊ မင်းသဘော"

ကောင်းလူက သဘောကောင်းကောင်း နှင့် အမြဲတမ်း ကျော်နေပိုင် ဆန္ဒကိုသာ လိုက်လျောပါ သည် ။

သူက ဘီယာသောက်ရန် ကောင်မလေးတွေ အများကြီး ဆိုကြ၊ ကကြတဲ့ ဆိုင်မျိုးကို နှစ် သက် သဘောကျပြီး ကျော်နေပိုင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း ခပ်အေးအေး သီချင်းဆိုတဲ့ ဟော်လိုရှိုး မျိုးကို ပိုကြိုက်သည်။ ။

သူက ကောင်မလေးတွေ သိပ်စိတ်မဝင်စား၊ ဂီတသံကြားနေရရင် တော်ပြီဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။

ကားရပ်ပြီး စနက်ဘားထဲဝင်တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က မှန်တံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေး သည် ။

လူတွေ သိပ်မများ ။

ဆိုဖာစားပွဲဝိုင်းတွေမှာ ခပ်ကျဲကျဲသာလူရှိသည် ။ အချိန်က ည ၅စ

နာရီခန့်ရှိမည်။

ကျော်နေပိုင်နှင့် ကောင်းလူက တိုက်ဂါးဘီယာနှင့် အမြည်းအဖြစ်
အကင်စုံနှင့် အသီးအရွက် ကြော်တစ်ပွဲ မှာ လိုက်သည် ။

ကောင်းလူက ချစ်တစ်ပွဲအရင်မှာ ပြီး ချစ်ပြားသေးသေးလေးတွေကို
သွားကြားထိုးတံနှင့် ကော်ယူပြီး စားနေလိုက်၏။

ကျော်နေပိုင်က အဆိုစင်လေးပေါ် ကြည့်လိုက်သည် ။

ဆံပင်တိုတို၊ အသားဖြူဖြူ ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်က မိုက်ကရို
ဖုန်းကိုင်ပြီး ‘ဟိုတယ် ကယ်လီဖိုးနီးယား’ သီချင်းကို မုအပြည့်နှင့်
ဟန်ပါပါသီဆိုနေသည် ။

ထိုသီချင်းကို သူ ကြိုက်သည် ။

ဖန်ခွက်ထဲက ဘီယာလေးကို တမြို့မြို့စုပ်ယူကာ အချိန်ဆွဲဇိမ်ဆွဲ
ကာ သောက်ရင်း ဟိုဒီကြည့် နေမိသည် ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဆိုင်ထဲသို့ စုံတွဲတစ်တွဲဝင်လာခဲ့သည် ။

သူ့ရင်ထဲ ဆတ်ခနဲ ခုန်လှုပ်သွားရသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်တစ်ကား အတူတွဲရိုက်ဖို့ ကောင်းအောင်
ပင် လိုက်ဖက်အတွဲညီလှ သည် ။

မင်းစစ်နိုင်တဲ့ ...။

ဒီကောင်လေး အတော်ဖြောင့်ပါသည် ။

အသားဖြူပြီး ပါးလေးတွေ တင်းပြောင်နေသည် ။
နှုတ်ခမ်းကလည်း စိုရဲနေသည် ။ ဆံပင်ရှည် လေးက ဖြောင့်စင်းဝဲခါနေ
သည် ။ အော်တာရှုပ် အဖြူစင်းနှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအနက်နှင့် ဝေါ

လ် ကင်းရှူးက ကော်ဖီရောင်နှင့် အနက်ရောင် ရောစပ်ထားကာ
ခပ်မြင့်မြင့်မို့ ကောင်လေးအရပ်ပါ ပိုမြင့် သွားသည်။ ။

အချိုးကျပါသည်။ ။ မော်ဒယ်ဘွဲ့ရင်းလို ဘော်ဒီမျိုးလည်း ပိုင်ဆိုင်သည်
။

လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း ခပ်မြောက်မြောက်နှင့် ဆောင့်ကြွားကြွား
ဆန်သည်။ ။ ကောင်မလေး လက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲထားသေးသည်။ ။

ကြည့်လိုက်တာနှင့် ပြီးပြည့်စုံနေသည်။ ။

ဘာမှ မလိုအပ်။

ခပ်ချောချော ကောင်မလေးကြောင့် သူ ပိုပြီးဂုဏ်တက်နေမှာ
သေချာပါသည်။ ။

ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲသိလား။

ကျော်နေပိုင်တို့ နှင့် ခြံချင်းကပ်ရပ်နေကြတာ။

သူ့ကိုဆို လှည့်မကြည့် အဖက်မလုပ် စကားတောင်မပြောချင်တဲ့ ‘မြ
ကိုးရုံ’ပေါ့...။

မြကိုးရုံ။ ဒီအမည်လေးကိုပင် သူ စွဲမက်လှသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က
ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဆို လူကြမ်း ကြီးပေါ့။

စဉ်းစားကြည့်လေ... မင်းသမီးလေးက လူကြမ်းဇာတ်လိုက်ကြီးကို
သဘောကျရိုးထုံးစံရှိလို့ လား...။

စိတ်ကူးထဲပင် ထည့်မှာ မဟုတ်။

ဒီတော့ ကျော်နေပိုင် ငေးမောရုံသာရှိသည်။ ။

သူ့ပုံစံက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အရပ်မြင့်မြင့်ပေမဲ့ ဗိုက်က

ဘီယာသောက်တာကြာ တော့ နည်းနည်းရွဲချင်နေပြီ။

နုတ်ခမ်းမွေး... မုတ်ဆိတ်မွေးရေးရေးနှင့် လူကလည်း သိပ်မသပ်ရပ် ဖြစ်သလိုနေသည်။ ဖြစ်သလို သွားလာစားသောက်သည်။

လက်ထဲရေလျှံနေရင်တော့ ဟိုတယ်တွေ၊ ရက်စတောရင့်တွေ လှည့်ပတ်သွားလာနေပေမဲ့ ငွေ ပြတ်နေရင်လည်း လမ်းဘေးက အကြော်တဲလေးဆီ ရောက်ချင်ရောက်တတ်သည်။

အပေါင်းအသင်းလည်း များ တော့ နေပိုင်က အလိုက်အထိုက်နေတတ်သည်။

သူ့ဘဝမှာ လည်း သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းက အဓိကပါပဲ။

သူ့သံယောဇဉ်က ဒါပဲလေ။

ကျော်နေပိုင်က မြကိုးရုံကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေပေမဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ဆီ အကြည့်တစ်ချက်ပင် မရောက်သေးပါ။

ပုံစံလေးက ကြည့်ဦးဗျာ...

ဆံပင်ညိုညိုလေးမှာ ရွှေရောင်လေး (Hight Light) ဖောက်ထားပြီး ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ ဘာတွေဘယ်လို လုပ်ထားလို့ စိုစိုပြောင်ပြောင်နဲ့ ဒီလောက် (Shine) ဖြစ်နေရတယ်မသိပါဘူး။ ဆံပင်လေးတွေကိုပင် စက္ကန့်များ စွာကြာအောင် အကြည့်မလွှဲနိုင်။

မျက်နှာလေးကလား၊ ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးနဲ့ မပြုံးလည်း ချိုမြနေတဲ့ အသည်းအေးစရာ အမူအရာလေးပါ။

ကောင်လေးထက် ပိုချောပါတယ်။ တကယ်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မျက်နှာထားလေးပါ။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ဖွင့်မလို အာတော့မလိုနဲ့ ပန်းရောင်ဖျော့လေး
စိုလက်နေတာ ဆန်း ကြယ်တဲ့ မျက်လှည့်ပြကွက်ထက်တောင် ပိုပြီးရင်
ခုန်ရပါသေးသည်။ ။

အဲဒီမျက်နှာလေးက ကျော်နေပိုင်ကို အင်မတန်နက်နဲတဲ့ ခံစားချက်
တွေ အမြဲပေးနိုင်ပါတယ်။

အဝေးက မြင်ရုံနဲ့ တင် အလိုလို စိတ်လှုပ်ရှားစေနိုင်ပါတယ်။ မညာ
ပါဘူး... တကယ်ပါ။

ကျောက်ရောင်စုံပါတဲ့ လည်ဆွဲလေးတွေ နားကပ်ကလေးတွေနဲ့ မြ
ကိုး ပုံစံလေးက စတိုင်လ် လည်း ကျသည် လေ။

ဂုတ်သိုင်းကြိုးပါတဲ့ လိမ္မော်ရောင်ဆွဲသား အင်္ကျီအဆန်းအပြားလေး
က သူမ ခန္ဓာကိုယ် ဖွေး ဖွေးနုနုလေးမှာ ထင်းခနဲတောက်ပနေသလို ပု
လဲသီးလေးတွေ တွဲလောင်းပါသော ခူးဆစ်ဖုံးဘောင်း ဘီရှားစေးရောင်
လေးကလည်း ချစ်စဖွယ်။

ကြိုးသိုင်းဖိနပ် ခွာချွန်ချွန်လေးနှင့် သူ့ကောင်လေးနံဘေး ပူးကပ်ပါ
လာပုံလေးကပင် မျက်စိ မလွှဲချင်စရာ။

ကျော်နေပိုင်ကပင် နူးညံ့နွေးထွေးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ချစ်စနိုးကြည့်
နေမိလို့ လားမသိပါ။

မင်းစစ်နိုင်က သူ့ကိုမသိတော့ သူ့နံဘေးက စားပွဲလွှတ်မှာ လာဝင်
ထိုင်သည် ။

ထိုအခါမှ ပင် မြကိုးရုံက နံဘေးစားပွဲသို့ မျက်လုံးအကြည့်လေး ဝေ
ခနဲရောက်လာကာ သူမကို မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကျော်နေပိုင်
ကို တွေ့မြင်သွားပါတော့သည်။ ။

ပြီးပြမည်လို့ ထင်ပေမဲ့ မြကိုးက ဆတ်ခနဲ
အကြည့်လွှဲသွားတာကြောင့် ကျော်နေပိုင် ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်သက်သွား
ရ၏။

မာနတွေနဲ့ ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာလေး...။

ကိုယ့်အပေါ် တစ်စက်မှ အရေးတယူရှိပုံမပြတဲ့
ဒီကောင်မလေးထံမှာ ငါဘာကြောင့် ကျရှုံးနေ ရတာလဲ။

နေပိုင် မစဉ်းစားတတ်။

တကယ်ဆို အိမ်နီးနားချင်း ခင်မင်နေသူတွေပဲ အသိအမှတ်ပြုပေးရုံ
လောက်တော့ ချီးမြှင့်ဖို့ ကောင်းပါသည် ။

ရန်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ မြကိုးရယ်...။

ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ကြည့်မရတာလဲ။ ဘာကြောင့် အမြင်ကတ်နေ
တာလဲ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်လို့ လဲ၊ စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ မြင်တဲ့ အခါ
တိုင်း ငေးစိုက်ကြည့်မိတာပဲ ရှိပါတယ်။

မြကိုးကလည်း သူ့ကို ထိုသို့ စိုက်ကြည့်တာကြီးကိုပင် မခံချင်တာ။ မ
မြင်လိုက်နှင့် မြင်တာ နှင့် အားမနာတမ်း အကြည့်မလွှဲတမ်း ငေးတော့
တာပဲ။

မြကိုးက ဘာများ ထူးဆန်းနေလို့ လဲ၊ ကဲ...။

သူလိုငါလို တခြားကောင်မလေးတွေလည်း ပဲ မြကိုးလောက်တော့
အလှပြင်ထားတာပဲ မဟုတ်လား။

ဟွန်း... အကြည့်ရိုင်းရိုင်းနှင့် လူကြမ်းကြီးအတိုင်းပဲ။ ပုံကလည်း ပုံ
မလာဘဲနှင့် များ ။

အိမ်မှာ ကျန်တဲ့ အိမ်သားတွေဖြစ်တဲ့ မေမေကအစပြုပြီး မမစံရော
ကိုဟန်မြင့်ရော သူနှင့် အကုန်ခင်မင်ပေမဲ့ မြကိုး သူ့ကိုမခင်။ စကားတစ်
ခွန်းမှ လည်း မပြော။

မြကိုးတို့ အိမ်က ဒရိုင်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မာလီပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေးမိ
ဇာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက စကား ရောဖောရောနှင့် အရောတဝင်
စကားလာပြောချင်ပြောနေတာ။

သူ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ နေ့ဆို မြကိုးရဲ့ ခဲအိုဖြစ်တဲ့ ကိုဟန်မြင့်
ကို သူ့အိမ်အတင်းခေါ်ပြီး ဘီယာတိုက်လို့ မမစံကပင် တားမြစ်ရတာ။

သူပဲ လိုက်ရှုပ်နေတော့တာ။

တကယ်မှန်းစရာ။

အခုလည်း မြကိုးကို စုံတွဲဖမ်းမိပြီဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ အထက်စီးက လာကြ
ည့်နေပြန်ပြီ။

တကယ်ဆို သူနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲနော်။

အနေသာကြီးပါ။

ကျော်နေပိုင် ကြည့်နေဆဲ မြကိုးနှင့် မင်းစစ်က ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး
တီးတိုးရယ်မောလိုက်ကြ သည် ။

ငယ်ရွယ်သောစုံတွဲလေးက ချစ်စရာလေးပါ။

ဒါပေမဲ့ မြင်ရတာ နေပိုင့်ကို ရင်နာစေသည် ။

မြကိုးက ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံငြိမ့်ငြိမ့်လေးကြောင့် တစ်ကွက်နှစ်
ကွက်ကရင်း အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ။ အင်္ကျီလဲမည်၊ ခဏနားမည်၊ ပြီးရ
င် ရေချိုးအလှပြင်ရမည်။ ဒီညနေ မောင်နဲ့ ချိန်းထား သည် လေ။

ခုကတည်းက ရင်ခုန်ပူနွေးလှုပ်ရှားနေပြီ။

မောင့်အယုအယများက သူမကို ပြန်တွေးတိုင်း ရင်ဖိုစေသည် ။

မောင်ရယ်...

ရင်ထဲမှာ တမ်းတမိရင်း မြကိုးက အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီလေးကို
ဆွဲချွတ်ပြီး စင်မှာ ချိတ်လိုက် သည် ။ အတွင်းအင်္ကျီကို မဆွဲပြီး
ခေါင်းပေါ်က ချွတ်မည်ကြံဆဲ စိတ်ထဲမသင်္ကာဘဲ ပြတင်းပေါက် ဆတ်ခ
နဲကြည့်တော့ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်စိတ်နှင့် ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားရ၏။

ဟင်... ကြည့်စမ်း... ဒီလူ။

ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားရသည် ။

ကျော်နေပိုင်ကလည်း ဒီဘက်ကနေ သူမကို အမှတ်တမဲ့ ချစ်စနိုး ကြ
ည့်နေမိတာပါ။

သူမရဲ့ ဆတ်တောက်တောက် ကခုန်ပုံလေးကို
အငိုက်မိငေးမောသွားရတာ။ ဒါပေမဲ့ အမြန် အကြည့်လွှဲတာပဲ။ လွှဲပေမဲ့
မမိ။ မြကိုး သူ့ကိုတွေ့သွားသည် ။ သူကလည်း ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးနှင့်
ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိ။ ကိုယ်ကို နောက်ဆုတ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခွာလို
က်သည် ။

ကိုယ့်မျက်လုံးကိုက သူမ အခန်းဆီ ကြည့်မိရက်သားဖြစ်သွားတတ်တာ မတတ်နိုင်။

ကောင်မလေးတော့ ရှက်သွားမှာ ပဲ။ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးအထင်လွဲသွားပြီလားဟု ပူပန်စိုးရိမ်စွာ တွေးနေမိသည်။

ဒီဘက်အိမ်က မြကိုးမှာ တော့ စိတ်မရှည်လှသော ဒေါသနှင့် ခြေဆောင့်မိကာ...

"မမစံရေ... မမစံ"

"ဟဲ့... ဘာလဲ မြကိုး၊ အော်လှချည်လား"

"ဒီကိုခဏလာပါဦး မမရဲ့ "

မမစံက သူမ အခန်းထဲ အပြေးရောက်လာသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ... အရေးတကြီးနဲ့ "

"မြကိုး ဒီအခန်းမှာ မနေတော့ဘူး"

မမစံက နားမလည်။

"ဟိုလူကြီးက ဒီဘက်ပဲ ချောင်းကြည့်နေတာ"

"ဟဲ့... ဘယ်လူကြီးလဲ"

"ကျော်နေပိုင်ကြီးပေါ့"

"ဪ"

"မမက ဪ လုပ်မနေနဲ့ ၊ မြကိုး တကယ်စိတ်ရှုပ်နေပြီ၊ ဒီတံခါးဖွင့်ထားတိုင်း သူနဲ့ ပဲ လာ လာဆိုနေတယ်၊ မြကိုးကလည်း မေ့မေ့ပြီး ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားမိတယ်"

"အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်မှာ ပါဟယ်၊ သိပ်လည်း မသဲကွဲပါဘူး၊ နင့်အခန်းက မီးဖွင့်ထားလို့ သာ နည်းနည်းမြင်ရတာ"

မှန်တစ်ထပ်၊ သံပန်းနဲ့ ခြင်ဇကာကတစ်ထပ်မို့ မမစံက အရေးမကြီးသလို နှစ်သိမ့်၏။

မြကိုးတော့ မထင်ပါ။ သူ သေချာကြည့်နေတာပါ။ ဒါမျိုးကြုံတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိနေပြီလဲ။

မောင်နဲ့ အတူ တွေ့တာတောင် ယုဇနဂါးဒင်းမှာ ပြူးပြဲကြည့်နေသေးတာပဲ။

မြကိုးက ခေါင်းကို တွင် တွင် ယမ်းလျက်...

"တော်ပြီ... ဒီအခန်းတော့ နေကိုမနေဘူး၊ မြကိုး အခန်းပြောင်းမယ်၊ အပေါ်ထပ်ကိုရွှေ့မယ်၊ ဒီညပဲ အခန်းရွှေ့ပစ်မယ်၊ ဒါပဲ မိဇာကို ပစ္စည်းတွေဝိုင်းသိမ်းဖို့ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ မမ၊ မြကိုး စိတ်တို ရင် ဒီလူကြီးကို သွားရန်တွေ့ပစ်မယ်"

"အို... ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ သူက မြကိုးလေးကို ခင်ပါတယ်၊ ကိုဟန်မြင့်နဲ့ လည်း ဒီလောက် ရင်းနှီးနေတာ၊ အိမ်နီးနားချင်းပဲ မြကိုးရယ်၊ မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ အဝင်အထွက်ခက် ပြီး အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်...နော်"

ထိပ်ထားစံက ညီမဖြစ်သူကို ချောမော့လိုက်၏။ ထိပ်ထားစံနှင့် မြကိုးက အသက်ရှစ်နှစ် လောက် ကွာတာမို့ မြကိုးရုံက အိမ်မှာ ကလေးလိုဖြစ်နေတာပါ။

သူမက အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ ကြာပြီမို့ ကိုယ့်ခင်ပွန်းဆီ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်တဲ့ ဟို ဘက်အိမ်ကလူကြီး ကျော်နေပိုင်ရဲ့ အမူအရာ

ကိုအကဲခတ်မိပါသည်။ ။ သူ့ခမျာ အစောကြီးကတည်းက မြကိုးကို အလွန်အမင်းစိတ်ဝင်စားနေတာ သိသာပါသည်။ ။ သူ ဘယ်လိုပဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖုံးဖိ ကာကွယ်ထားထား ကိုဟန်မြင့်ဆီ သူ လာလာစကားပြောနေကတည်းက စံတို့ လင်မယားက သူ့ အတွင်းစိတ်ကို ရိပ်မိပါသည်။ ။

မြကိုးကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ အရေးမလုပ်တဲ့ အပြင် သူမကို ကြည့်ရင်တောင် မကြိုက် ချင်။

တကယ်လည်း ကျော်နေပိုင်က မြကိုးကို ချာတိတ်မလေး ဘဝကတည်းက ခိုးဝှက်ချစ်နေရသူ ပါ။

ဒီလောက်ငယ်တဲ့ ကောင်မလေးမှာ ရည်းစားရှိနေမယ်လို့ လည်း မထင်။ မြကိုးကို အတွဲနှင့် တွေ့ရတဲ့ ရက်တုန်းကဆို သူ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲနှင့် မခံစားနိုင်အောင် အသည်းကွဲရသည်။ ။

နှမြောကြေကွဲမဆုံးအောင် ရင်ထဲတနင့်နင့်နှင့် လောင်မြိုက်နေသည်။ ။ မြကိုးလေးမှာ တခြား သူရှိနေတာ သူ မကြည့်နိုင်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်။ မြကိုး ချစ်သူတွေ့နေတာ စောလွန်းသည်။ ။

သူ အရက်တွေသောက်ပြီး ကိုဟန်မြင့်ကိုတောင် ရင်ဖွင့်မိသည်။ ။

"ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက ရည်းစားရှိနေတယ်ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ"

"မင်းမှ စောစောဖွင့်မပြောတာ၊ ဒါမင်းလိုအပ်ချက်ပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆို မြဲမထားနဲ့၊ ကြိတ်မခံ စားနဲ့၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောပစ်လိုက်"

ကိုဟန်မြင့်က ဘုမသိဘမသိနှင့် ကျော်နေပိုင်ကို နှစ်သိမ့်သည်။ ။

နောက်ပိုင်းတော့ ကျော်နေပိုင်လည်း နည်းနည်းအနည်ထိုင် လာပြီး

သူမကို ခပ်ဝေးဝေးကပဲ ငေးကြည့်မြတ်နိုးနေတတ်လာသည်။ ။

ချစ်သူရှိမှန်းသိလည်း သူ့နှလုံးသားက နောက်မဆုတ်ပါ။ မြကိုးကို နှလုံးသားက စွဲစွဲ လမ်းလမ်း ချစ်မြဲချစ်နေခဲ့သည်။ ။ သူ့စိတ်ထဲက အဆုံးမဲ့အချစ်ကို သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ မျှော်လင့်ချက် မရှိလည်း အရှုံးနှင့် ချစ်နေတုန်းပါ။ ဆုံးရှုံးရမှာ သေချာလည်း သူမ မျက်နှာလေးကို ငေးမောနစ်မျော သက်ဝင်နေရဆဲပါ။

မြင်ရလျှင် သူမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ အသံလေးကို မကြားရ မနေနိုင်တာမို့ တစ်ခါတလေ ဟို ဘက်အိမ်ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး သွားရသည်။ ။

သူမဆီက ရလဒ်ကတော့ အားရှိစရာပါ။ ခြံထဲ ဒန်းပေါ်ထိုင်နေရင် နေပိုင်လာတာမြင်တာနှင့် အိမ်ထဲလှည့်ဝင်သွားတတ်သည်။ ။ ဧည့်ခန်းမှာ တီဗွီကြည့်နေတုန်း ရောက်သွားလျှင် ကိုရီးယားကား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် တောင် ထားပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားတတ်သည်။ ။

ထမင်းစားခန်းမှာ ကြုံလည်း သူ့အား ထမင်းစားမခေါ်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားနေတတ်၏။

နောက်ဆုံး သူနှင့် ဆုံလျှင် သူမရဲ့ အခန်းပြတင်းတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သွားတတ်သည်။ ။

နောက်တော့ ပြတင်းပေါက်ကို မဖွင့်တမ်း အကြာကြီးပိတ်ထားသည်။ ။ အဲဒီနေ့ကို သူ မမေ့။

အမှန်တော့ သူ ထင်တာထက် မြကိုးက ပိုရက်စက်သည်။ ။ သူ့အပေါ် မာကျောပြတ်သား အေးစက်လွန်းသည်။ ။ သူ့ကို မုန်းများ မုန်းနေသလားပင် မသိပါ။

သူတို့ အိမ်နှင့် နီးကပ်သော အောက်ထပ်ဘယ်ဘက်အစွန်းခန်းမှာ ပ
င် မနေဘဲ အပေါ်ထပ် ညာဘက်အစွန်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ ။

ကျော်နေပိုင် ဘယ်လောက် အားလျော့ရင်နာရသလဲဆိုတာ ပြောပြရ
င် ယုံမှာ မဟုတ်။

သူ အဆွေးကြီးဆွေးမိသည်။ ။

ကျော်နေပိုင်ရဲ့ ဘဝအစကိုက အထီးကျန်ဆန်ပါသည်။ ။ သူ့မိဘတွေ
က တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို အခါလည်အရွယ်မှာ အဒေါ်တစ်
ယောက်ဆီအပ်ခဲ့ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ဂျပန်သို့ထွက် ပြီး
အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ။

ဘဝကို မြင့်မြင့်မားမား နေထိုင်နိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် စီးပွားဥစ္စာ
တွေပဲ ကျိုးပြီးရှာဖွေကြ တာကြောင့် သူ့မှာ ငယ်ကတည်းက မိဘမေတ္တာ
ငတ်မွတ်ခဲ့ရသည်။ ။

ကြာမြင့်လှတဲ့ ကာလတွေကို သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြတ်သန်းရ
သည်။ ။ ဒါကြောင့် သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း
ပဲ တွယ်တာသည်။ ။

သူ့မှာ နွေးထွေးသော မိသားစုမရှိခဲ့။

အဒေါ်လုပ်သူက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရုံသာ။ သူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့တာမဟုတ်။

ကျော်နေပိုင်သည် ကလေးဘဝကတည်းက ပြင်းထန်မြင့်မားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေမရှိဘဲ ပျော်ပျော်ပေါ့ပေါ့လေးသာ နေတတ်သွားသည် ။

သူ့လှုပ်ရှားမှုများ သည် အမြဲငြိမ်သက်အေးစက်နေတတ်ခဲ့သည် ။

သူသည် မိဘအပေါ်၌ပင် သံယောဇဉ်ကင်းသူဟု ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်မြင်သည် ။

သူ့ဆယ်တန်းနှစ် စာမေးပွဲကျမှ ပဲ အဒေါ်က ဟိုကိုလှမ်းတိုင်တာမို့ အဖေနှင့် အမေက ရန်ကုန် ပြန်လာသည် ။ စီးပွားရေးအရတော့ အောင်မြင်ပါသည် ။ နေရာကောင်းမှာ မြေတစ်ဧကခန့်နှင့် တိုက် လှလှ ကိုပါ ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့သည် ။

အဲဒီတိုက်က မြကိုးတို့ တိုက်ရဲ့ နံဘေးမှာ ။

မြကိုးက သူတို့ ရောက်လာတော့ ကလေးသာသာပဲရှိသေးတာ။ ဘာ ဘီဂဲလ်အရပ်ကလေးနှင့် တူသည် ။

ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ထုံပေပေနှင့် ပြန်မပြောနားမထောင်ဘဲ နေချင်သလို ဘဝကို ရေစုန်မျှောပြီး နေတတ်တဲ့ ကျော်နေပိုင်ဟာ မြကိုးကြောင့် နည်းနည်းအချိုးပြောင်းခဲ့တာ။

အသားခပ်ညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်ထွားထွားနှင့် လူညိုကြမ်းရဲ့ နှလုံးသားမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကြောင့် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာခဲ့သည် ။

မြကိုးကို တိတ်တခိုးကြိုက်မိတော့မှ သူဟာ မိဘဆိုဆုံးမစကားလည်း နာယူတတ်လာသည် ။

ထစ်ခနဲ စိတ်ဆိုးတိုင်းလည်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းမသွားတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဘေးစကားတွေကြောင့် မြကိုးက သူ့အပေါ် အမြင်စောင်းပြီး အဖက် မတန်သလို မတူမတန်သလို ရှောင်ဖယ်စိမ်း ကားအေးစက်နေတာ တစ်ခုကိုတော့ နေပိုင် စိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည် ။

"ကိုယ် ဒီလောက်လည်း မဆိုးသေးပါဘူး" ဟု သက်သေပြချင်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် သူငယ် ချင်းတွေနှင့် ရှယ်ယာထည့်ကာ စိုက်ပျိုးမွေးမြူ ရေးလုပ်ငန်းတွေ သူ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့သည် ။

သူပိုင်အိမ်တစ်လုံးကို ရအောင် ဖန်တီးခဲ့သည် ။

သူ့ကို မြကိုး အထင်မကြီးလည်း အထင်တော့မသေးအောင်ပါ။ သူ့ ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့ပါသည် ။

"မောင်ရယ် အပေါ်ရှစ်ထပ်အထိ တက်လည်လို့ ကောင်းပါ့မလား၊ ဧည့်သည် မခေါ်ရဘူးလို့ စာ ရေးထားတဲ့ ဥစ္စာ"

မြကိုးက မောင့်လက်ဖဝါးထဲမှ သူမရဲ့ လက်ပျော့ပျော့လေးကို ရုန်းကာ ငြင်းဆန်မိသည် ။

"လာစမ်းပါ... ရပါတယ်၊ ဒါမောင့်ဖေဖေနဲ့ ခင်တဲ့ အန်ကယ်လ်ဇော် ပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ပါ၊ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ မောင့်အိမ်လိုသဘောထား"

မင်းစစ်နိုင်က သူ့သူငယ်ချင်း တည်းခိုနေတဲ့ အပေါ်ထပ်က ဟိုတယ်

အခန်းဆီ မြကိုးကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ။

ဓာတ်လှေကားမှ မြကိုးတို့ တက်ခဲ့ကြ၏။

ရောက်သွားတော့ သူ့ဘော်ဒါက အသင့်စောင့်နေသည်။ ။

"ဟာ... လာ... လာ မင်းစစ် လာထိုင်၊ ဘာမှာ ပေးရမလဲ"

ရှမ်းပြည်နယ်ကရောက်နေသော မောင့်သူငယ်ချင်းမှာ စကားသံ ခပ်
ဝဲဝဲနှင့် သဘောမနော ကောင်းလှပါသည်။ ။

ချက်ချင်းပင် အစားအသောက်တွေ ဖုန်းနှင့် မှာ ကြားပေးသည်။ ။
မောင်က သူ့ရဲ့ မိနီရေခဲ သေတ္တာ လေးထဲက ကုတ်နှစ်ဘူးဆွဲထုတ်ပြီး မြ
ကိုးကို တစ်ဘူးဖောက်တိုက်သည်။ ။

ဖန်ခွက်လေးကိုင်ရင်း နှစ်ယောက်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဟိုဒီကြည့်မိသ
ည်။ ။ ရေခဲသေတ္တာ၊ တီဗီ၊ အဲကွန်း၊ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော ရေချိုးခန်းကျ
ယ်နှင့် မို့ ရှင်းလင်းသန့်ပြန့်နေ၏။

ထမင်းစားပွဲလည်း ရှိတော့ အဆင်ပြေသည်။ ။

မြကိုးတို့ သုံးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်သည်။ ။ ပြီးလျှင် မောင့်သူင
ယ်ချင်း ကိုစိုင်းက ဟိုဘက် ခန်းခဏဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်၏။

ကိုစိုင်းက မင်းစစ်ကို မျက်စိမှိတ်ပြသွားသည်။ ။

မင်းစစ်က အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီးတာနှင့် ဟေးခနဲ အော်ကာ သူမ
ကို ပွေ့ချီပြီး ခုတင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။ ။

"အိုး... မောင်နော်"

မြကိုး ကျုံးရုန်းပြန်ထထိုင်သည်။ ။

ပူနွေးသော မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေက မြကိုး မျက်နှာအနံ့ကျရောက်လာ

သည်။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို မောင် အကြာကြီး စုပ်ယူနမ်းရှိက်နေသဖြင့်
မြကိုး နှုတ်ခမ်းသားလေး တွေပင် ထူရောင်ပြီး နာကျင်လာရ၏။

"ဟင့်အင်း"

မြကိုး သူရင်ဘတ်ကို အတင်းတွန်းသည်။ ဒီတစ်ခါ မလိုက်လျောနိုင်
တော့။ အရင်တစ်ခါ မှား ခဲ့မိတာကိုပင် ရင်ထဲ ခုထိနောင်တရ သိမ်ငယ်
နေမိတုန်းပါ။ မရည်ရွယ်ဘဲ မတော်တဆမို့သာပါ။

မြကိုး နောက်တစ်ကြိမ် မမှားချင်။

"မောင်နော်... မြကိုး စိတ်ဆိုးမိမယ်၊ ဖယ်ကွာ... လွှတ်"

အသက်ရှူသံ မြန်မြန်လေးနှင့် အတင်းအကျပ် ရုန်းကန်မိ၏။

"ဘာလဲကွာ... မောင်က ချစ်လို့ ပါ၊ မောင့်ကို မသနားဘူးလား"

"တော်ပြီ... မြကိုး ပြန်မယ်"

"ဟာ... နေပါဦး"

"ဟင့်အင်း... မနေဘူး"

ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ ကိုစိုင်းလည်း တော်တော်နှင့် ပြန်ပေါ်
လာမည်မထင်။

မင်းစစ်က လက်မလျှော့ဘဲ ခဏ ချော့မော့ယုယကြည့်သေးသည်။
မြကိုးက လုံးဝငြင်းဆန် နေတော့ နောက်ဆုံး အိမ်ပြန်ဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်လို
က်သည်။

မြကိုးလည်း သူ စိတ်ဆိုးရင်ဆိုး ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ တန်ဖိုးမဲ့သော မိ
န်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှာ မြကိုး ကြောက်နေပြီ။

သူငယ်ချင်းနဲ့ ခဏသွားတွေ့မယ်ဆိုပြီး မောင်က ခေါ်လာလို့ သာ ဒီ နေရာရောက်လာရတာ။ သူမ ဆန္ဒမပါ။ သူမနှင့် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းခဲ့တာမ ဟုတ်။ ညှိနှိုင်းရင်လည်း မြကိုး စိတ်ဆိုးတာပဲ အဖတ် တင်မှာ မောင် သိ နေသည် ။

မတော်တဆ တစ်ကြိမ်ကြိုသွားတာပင် မြကိုးမှာ နစ်နာလှသည် ဟု ခံစားမိသည် မဟုတ် လား။

ထိုညဦးပိုင်းမှာ မောင်နှင့် အတူ ဓာတ်လှေကားက ဆင်းလာတော့ ဟိုတယ်က စားသောက် ဆိုင်မှာ ဟိုဘက်ခြံက ကျော်နေပိုင်ကို ဖြုန်းခနဲ သွားဆုံတာကြောင့် မြကိုးရင်ထဲ ဒိန်းခနဲလန့်ဖျပ်သွား ပါသည် ။

သူကလည်း ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု မြကိုးကို မယုံသလို ကြည့်နေ သည် ။

မိုက်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကွာ...။

ကျော်နေပိုင် ရင်ထဲမချိမဆန့်ကြီး အံ့အားသင့်နေမိသည် ။ သူ ဝုန်းခ နဲ့ထရပ်ပြီး မြကိုးနား ရောက်သွား၏။

"မြကိုး"

သူ မနေနိုင်ဘဲ တစ်ခွန်းခေါ်မိသည် ။

"ဘာလဲ"

မြကိုးက ဘုဆတ်ဆတ်ထူးသည် ။ သူ နှုတ်ဆက်တာကို မကြိုက်။ သူ မျက်လုံးအကြည့်တွေ ကို ပို၍ မကြိုက်။

"မင်းအမေ စိတ်ပူနေတယ်၊ အိမ်စောစောပြန်"

မြကိုးက ခေါင်းသာညိတ်ရင်း သူ အမိန့်ပေးတာကို မယုံနိုင်ဘဲ လူက

ကြောင်နေမိသည်။ ။

ဟိုတယ်အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် မောင်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ...။

"ဒီလူကြီးက ဘာသဘောလဲ၊ ဘာအချိုးလဲ၊ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊
သေစမ်းကွာ... နောက် တစ်ခါဆို လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးပစ်လိုက်မယ်"

"ကိုနေပိုင်က မြကိုးခဲအိုရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ အိမ်ဘေးကလေ"

"အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ မောင်တို့ ကိစ္စ သူပါစရာမလိုဘူး"
